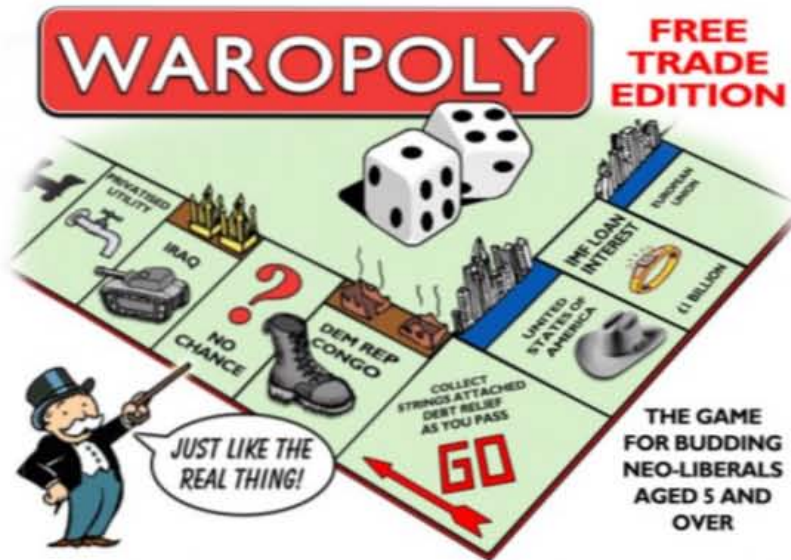

KOLUMNA UTORKOM DAVORA DIJANOVIĆA: Patologija jedne zločinačke ideje

PONEDJELJAK, 08 OŽUJAK 2010 23:59

Represivan i zločinački karakter komunizma opće je poznat ne samo ljudima koji su živjeli u takvome sustavu, kao što je to bio slučaj sa stanovnicima bivše Jugoslavije ili Sovjetskog Saveza, nego i svekolikom čovječanstvu. No usprkos tom saznanju, usprkos toni knjiga, studija, dokumenta i svjedočenja, koji vrlo jasno prikazuju komunističke zločine, usprkos više od 100 milijuna žrtava koje je komunizam do danas prouzročio (Stephane Courtois, Crna knjiga komunizma, 1999.), javna rasprava o ovome zločinačkom fenomenu nešto je od čega se uporno zazire. Začudo, i danas, kada su svim političarima i intelektualcima puna usta demokracije, tolerancije i ljudskih prava, rasprava o ovoj problematici i dalje je tabu tema. Nemoguće je ne zapitati se, koji je tomu razlog? Zašto žrtve komunističkog terora do dan danas nisu dobile pravnu niti moralnu zadovoljštinu? Zašto se komunističke zločince i u današnjem demokratskome sustavu, koji proklamira jednakost svih pred zakonom, i dalje amnestira? Hoće li zločini komunizma ikada biti sankcionirani? Pitanja je zasigurno veliki broj.

Razloge misterioznog ekskulpiranja komunističkih zločina i zločinaca možda je najbolje potražiti u teoretskim postavkama same komunističke doktrine. Dok je nacionalsocijalizam s jedne strane otvoreno pozivao na isključivanje određenih «nepoćudnih» društvenih elemenata i skupina, i to na temelju njihove nacionalne pripadnosti, komunizam se s druge strane deklarirao kao humanistička ideologija prepuna ljubavi i brige za cijeli ljudski rod. Time je komunizam, dugoročno gledano, već u samome početku stekao prednost pred nacionalsocijalizmom. Jer uvijek će neki komunist moći kazati: zločini u SSSR-u ili Jugoslaviji predstavljaju devijaciju od komunizma; ti zločini - iako su počinjeni u ime komunizma - nisu komunizam, već zloraba jedne plemenite ideje, dočim je praksa nacionalsocijalizma jednaka njegovoj teoriji. No je li to baš tako? Je li komunizam čak i čisto teoretski gledano plemenita i dobra ideja? Čitajući službenu komunističku historiografiju, koja neodoljivo sliči haglografijama bivših hrvatskih komunista, titoista i praksisovaca, doista je moguće steći takav dojam. No kada se zagrebe dublje ispod površine, stvar je ipak sasvim drukčija.

U Manifestu komunističke partije vrlo jasno stoji: »Komunizam ukida vječne istine, ukida religiju, moral, proturječi cjelokupnom dosadašnjem povijesnom razvitku» (K. Marx, F. Engels, Manifest komunističke partije, Mladost, Beograd, 1973). Ukoliko komunizam ukida religiju i moral te proturječi cjelokupnom dosadašnjem povijesnom razvitku, logičnim se nameće pitanje: na koji način komunizam misli postići te ciljeve? Mimim ili nasilnim putem? Kako je i službeno poznato, komunistički prevrat pretpostavlja revoluciju. Engles je revoluciju definirao kao akt u kojemu jedan dio stanovništva nameće svoju volju drugome pomoću «pušaka, bajoneta i topova». Već ovdje jasno vidimo kako su komunistički snagatori poput Lenjina, Trockog, Staljina ili pak Trta mogli u marksističko-engelsističkoj filozofiji vrlo lako pronaći teoretsku legitimaciju svojih

NAJNOVIJE NA PORTALU

- Na Pantovčaku napokon otvoren Tuđmanov tajni sef - Mesić ipak imao ključ
- Natječaj za književnu nagradu 'Tin Ujević'
- Snijeg u boji pao u Rusiji i Ukrajini
- Stižu Sonyjevi 3D televizori
- Hrvatska na turističkoj burzi ITB u Berlinu
- Jadranka Kosor bez ideje za napredak: "Svi moramo biti spremni na odricanja"
- GRADONAČELNIK PRIMOŠTENJA DRŽAVNOM TAJNIKU: Smrdljiva i glupa kretenčina!
- POUČNA PRIPOVJETKA: Mudrost vruće čokolade
- POČELO ISKAPANJE GROBNICA HERCEGOVAČKIH FRANJEVACA: Moguće i podizanje prvih optužnica
- Predstavljanje "Stranke hrvatskog zajedništva" u Zagrebu

Marketing

PRETRAŽI WEB

Google Custom Search PR

ZA OSTAVLJANJE KOMENTARA POTREBNA JE REGISTRACIJA I PRIJAVA

Korisničko ime

Lozinka

Zapamti me

- Zaboravili ste lozinku?
- Zaboravili ste Korisničko Ime?
- Registracija

Kakav će predsjednik biti Ivo Josipović?

- Idealan izbor
- Dobar
- Srednja žalost
- Loš
- Nedostojan svoje funkcije

NAJNOVIJI KOMENTARI:

- GRADONAČELNIK PRIMOŠTENJA DRŽAVNOM TAJNIKU: Smrdljiva i glupa kretenčina!

Kakav narod takva vlast

nasilničkih postupaka. No što je s onim društvenim elementima koji će se protiviti revoluciji? Što s «kontrarevolucionarima» i «reakcionarima» elementima? Engels je u tom pogledu vrlo jasan: »Sljedeći svjetski rat ne će učiniti samo da reakcionarne klase i dinastije nestanu s lica zemlje, nego će učiniti da svi reakcionarni ljudi nestanu s lica zemlje. I to je napredak» (F. Engels, The Magyar Struggle, January 1849., navedeno na: www.marxists.org).

Reakcionarni elementi za komuniste su dakako bili kler, buržoazija, nacionalisti s obzirom na anacionalno-internacionalni karakter komunizma, ali i svi oni koji bi svojim znanjem ili inteligencijom mogli komunističkim liderima predstavljati potencijalnu opasnost pri osvajanju vlasti. Stoga ne treba čuditi kako je upravo pravoslavni kler bio prva meta Lenjinovih čistki u Sovjetskome Savezu. Komunisti, sukladno Marxovoj kritici «religija je opijum za narod», žele narod pošto-poto osloboditi utjecaja svećenstva te započinju brutalne likvidacije i ubojstva. Samo do 1922. Lenjinova policija likvidira 2691. svećenika, 1962 redovnika i 3.447 redovnica (Juraj Batelja, Crna knjiga o grozovitostima komunističke vladavine u Hrvatskoj, 1999.) Bolje nije prošao ni katolički kler u Hrvatskoj, gdje partizani likvidiraju više od pet stotina svećenika, redovnika i časnih sestara. U svome krvavom piru hercegovačkog franjevca Stjepana Naležića partizani su ispekli na ražnju (Glas Koncila, 24. 7. 2005). Tisuće svećenika i redovnika komunisti brutalno likvidiraju i u Španjolskoj. Komunisti u Sovjetskom Savezu, Jugoslaviji i drugim zemljama komunističkoga državnog terorizma pritom su samo vjerno izvršavali Engelsov zahtjev, po kojemu svi reakcionarni elementi moraju nestati s lica zemlje. Drugim riječima: takvi zločini ne predstavljaju nikakvu zloupotrebu komunističke ideje, već njezinu jasnu provedbu.

Nema sumnje da su komunistički teoretičari i praktičari ovakvim postupcima nadahnuli kasnije i naciste i fašiste. Po vrstama nasilja i tehnikama mučenja, komunisti i kasnije fašisti nisu se bitno razlikovali. Koncentracijske su logore komunisti koristili mnogo prije nego što se Hitler pojavio u Njemačkoj. A i propaganda i kriminalizirajući izrazi koje su rabili ovi sustavi, po svojoj su gadosti vrlo slični.

No, nisu komunisti likvidirali isključivo svoje političke i ideološke protivnike. Likvidacije, denuncijacije i čistke bile su vrlo česte i među samim sljedbenicima komunizma. Dovoljno je prisjetiti se kako je Staljin, da bi se dograbio vlasti, dao likvidirati sve sljedbenike Lava Trockog, tzv. trockiste. Sličnu metodu osvajanja vlasti primjenjuje i Josip Broz Tito koji u Moskvi kao agent Kominterne prokazuje i daje likvidirati više od osam stotina jugoslavenskih partizana i socijalista (Silvin Eiletz, Titove tajanstvene godine u Moskvi 1935.-1940., 2008.). Nepovjerenje, denuncijacije i čistke imanentne su komunističkome načinu vladanja i temelj su njegova opstanka. To je i razumljivo, s obzirom na to da je komunizam proklamirao jednakost svih ljudi; ako smo svi jednaki, tada za likvidirane ne će biti problem naći zamjenu!

Jedan od ciljeva komunizma, koji se često prešućuje ili pak objašnjava «povijesnim kontekstom», predstavlja i ukidanje obitelji: «Ukidanje obitelji! Čak i krajnji radikali zgražaju se zbog ove sramne namjere komunista» (K. Marx, F. Engels, Manifest komunističke partije). U nekim je komunističkim zemljama bilo pokušaja nasilnog ukidanja obitelji, ali su se ti pokušaji izjalovili. No unatoč neuspješnoj provedbi, ovaj cilj komunizma nikako ne treba smetnuti s uma. Jednako tako ne treba smetnuti s uma i to da se komunizam zalaže za ukidanje, tj. Engelsovim riječima – «odumiranje» države, što je i logično s obzirom na internacionalni karakter komunizma. Ova dva cilja komunizma – ukidanje obitelji i ukidanje države – nisu se ostvarili. Ni obitelj niti država nisu «puškama, bajonetama i topovima», tj. nasiljem bili ukinuti. No osim revolucije uz primjenu fizičke sile i represije, moguća je i «mekka» revolucija nenasilnim sredstvima.

Koja je to nova revolucija, koji su njezini akteri i kojim se instrumentima ona služi?

Erich Fromm, inače član marksističke Frankfurtske škole, kao pobjedničke revolucije našeg stoljeća navodi žensku, dječju i seksualnu revoluciju: »Kako je politička revolucija XX. stoljeća, ruska revolucija, propala (...), pobjedničke revolucije našeg stoljeća su, iako se još nalaze u početnim stadijima, ženska dječja i seksualna revolucija. Njihove principe je već prihvatila svijest velike većine pojedinaca, a stare ideologije svakim danom postaju sve smješnije» (Erich Fromm, Imati ili biti, 2004). Herbert Marcuse, također član Frankfurtske škole, novim akterima revolucije, koji će zamijeniti radništvo, naziva studente, manjine i nove društvene marginalne skupine. Revolucija 1968., čije je temelje dala Frankfurtska škola, i započela je studentskim nemirima, a upravo nakon te revolucije dolazi do masovne popularizacije feminističkih i homoseksualnih pokreta. To će kasnije dovesti i do legalizacije homoseksualnih brakova u mnogim zemljama (Nizozemska, Švedska, Španjolska itd.). Legaliziranje takvih brakova neminovno braku oduzima tradicionalno značenje i obezvrjeđuje ga, a brak je prvi prag obitelji. Vrijedi se stoga zapitati, ne vodi li legaliziranje takvih brakova, kao i zahtjevi pojedinih militantnih feministica (koje smatraju da je brak «institucija nastala na silovanju»), dugoročno do komunističkog cilja ukidanja obitelji? Jer konačno: popularizacija takvih pokreta došla je upravo iz marksističkog centra – Frankfurtske škole.

Jedan od članova Frankfurtske škole, sociolog Wilhelm Reich, izriječno se je zalagao za uništenje obitelji pomoću «agresivne seksualne izobrazbe u najranijoj dobi», dok drugi član Theodor Adorno obitelj smatra fašizmom «jer joj je izvoriste u tradicionalnoj kulturi» (Patrick J. Buchanan, Smrt Zapada, 2003.). Fromm pak zagovara matrijarhat, jer je «obitelj koja se zasniva na pravu oca zatvoren individualni organizam», dok «matrijarhalna obitelj sadrži svojstveno univerzalni karakter koji stoji na početku razvoja i razlikuje materijalni život od višeg duhovnog života» (Erich Fromm, Anatomija ljudske destruktivnosti, Prva knjiga, Zagreb 1989.). Frommovo zagovaranje matrijarhata umjesto patrijarhata nije drugo nego «proturječenje cjelokupnom dosadašnjem povijesnom razvitku» i jedno od sredstava za uništavanje obitelji.

Strategiju za vođenje te nove marksističke revolucije dao je Reich: »Djecu treba za politički

↳ Ledeno doba ili globalno zatopljenje?

koja je to HTV-ovska banda, tema emisije: globaln...

↳ OSVRT MIRKA OMRČENA: Jad i bijeda HR sindikalizma

ma kako te mudonje mogu razumjeti probleme običn...

↳ OSVRT MIRKA OMRČENA: Jad i bijeda HR sindikalizma

Poznam nekoliko lidera u sindikatima i mislim da s...

↳ Skandal u Sloveniji: Ministar Pogačnik i Zmago Jelincič osumnjčeni za korupciju i kriminal

Ovo je dobra vijest i potvrda da tko je god nepoš...

TKO JE ONLINE

Trenutno aktivnih Gostiju: 420

Used by
Applestore
employees.

Želimo VAS za
Glas HR svijeta

HR SVIJET | Hrvatska i Dijaspora Online | www.hrsvijet.net na Facebooku

Postani obožavatelj/ica

HR SVIJET | Hrvatska i Dijaspora Online | www.hrsvijet.net ima 1,839 obožavatelja

Agata Jelena Jasenka Ljerkica Josip Petar

HR SVIJET | Hrvatska i Dijaspora Online | www.hrsvijet.net

VIC DANA

Išli Slovenci na neki seminar u Kinu. Dođe predsjednik Slovenaca kod predsjednika Kineza i pita njega kineski predsjednik:

- "Koliko vas ima?"

Kaže slovenski predsjednik:

- "Oko 2 milijuna",

a na to će kineski predsjednik:

- "Pa što niste svi došli?"

CITAT DANA

Interes odgajati prihvaćajući seksualnih interesa i zadovoljavanjem njihove znatiželje: moraju dobiti onaj nepokolebljivi osjećaj koji im ne može dati politička reakcija. Time će se ona masovno pridobiti i u svim zemljama imunizirati od crkvenih upliva – a to je najvažnije – duboko osjećajno vezati uz revolucionarni pokret (W. Reich, Masovna psihologija fašizma – Uz seksualnu ekonomiju političke reakcije i proletersku seksualnu politiku, Zagreb, 1999.).

Dovoljno je prelistati dnevne novine ili internetske portale, kako bismo jasno vidjeli da je revolucija koju marksist Fromm spominje («ženska, dječja i seksualna» revolucija), a za koju Reich daje strategiju, vrlo uspješno provedena. Pomografija, otvoreno promoviranje seksa prije braka, homoseksualni i feministički zahtjevi, svakodnevni su repertoar u svekolikome ljevičarskome tisku. Jasno je, da su marksisti upjeli i u svome naumu da djecu imuniziraju od crkvenih upliva. Kada se pokidaju moralne granice i vrijednosne brane, manipulacija postaje mnogo lakša.

Iz svega je navedenog razvidno da se komunistički ciljevi ne moraju nužno ostvarivati nasiljem, već ih je moguće ostvariti i nenasilnim metodama. Jednako tako, govoreći o ukidanju države, vidljivo je da današnji globalni kapitalizam i silne integracije i asocijacije mrve državne suverenite i vode ukidanju države (što je komunistički cilj), mnogo efikasnije nego nekada Staljinove vojničke trupe. Metode se mijenjaju, no cilj ostaje isti. Konačno, ako se pogleda profil vladajućih političara ne samo u Hrvatskoj, nego i diljem Europe, može se jasno vidjeti kako je riječ o bivšim marksistima, šezdesetosmašima, maolštima ili u hrvatskom slučaju titoistima i skojevcima. Njihovo prihvaćanje liberalnog kapitalizma, demokracije i ideologije ljudskih prava ne treba čuditi. Oni su samo shvatili kako današnji liberalni kapitalizam efikasno vodi do ukidanja država – komunističkog cilja, dok različiti pokreti koji svoju legitimaciju nalaze u ideologiji ljudskih prava, tj. u sveopćoj ljudskoj jednakosti (pandan nekadašnjem komunističkom egalitarizmu!) učinkovito napadaju obiteljsku ćeliju. Ovdje dakle treba tražiti dio razloga zašto se i danas političari i intelektualci benigno odnose prema komunizmu, unatoč milijunima žrtava koje je on prouzročio, i zašto ga smatraju «dobrom idejom».

Jedan od razloga zašto se o komunističkim zločinima i danas šuti, svakako je i činjenica da se komunistički SSSR nakon Drugoga svjetskog rata našao na pobjedničkoj strani. Time je komunizam zakupio svojevrsnu «antifašističku legitimaciju», kojom je kasnije nemilosrdno opravdavao svoje zločine. Svako i najmanje spominjanje komunističkih zločina u SSSR-u automatski se proglašavalo fašizmom. A tko si je nakon rata mogao dopustiti da bude proglašen fašistom? I dan-danas, kad se počne malo više ističati zločine komunista ili savezničke zločine, lijevo-liberalni mediji to nazivaju revitalizacijom fašizma ili povijesnim revizionizmom koji umanjuje fašističke zločine.

U hrvatskom pak slučaju stvar je još dodatno kompliciranija. Iako je Jugoslavija nakon 1948. slovila kao neutralna zemlja, ona to stvarno nije bila. Nakon 1948. Jugoslavija postaje euroatlantska tvorevina u interesu zapadnoga vladajućeg establišmenta. To je jasno pokazao i sprovod Josipa Broza Tita, na kojemu se skupila sva zapadna svita. To također pokazuje i inzistiranje zapadnih političara na očuvanju Jugoslavije devedesetih godina, dok s druge strane isti ti političari žurno rade na demontiranju komunističkog SSSR-a. Novija istraživanja također pokazuju da je Tito prije svojih tajanstvenih godina u Moskvi bio u Londonu, a to je tema koju još valja detaljno istražiti. Posljedice takvoga latentnoga prozapadnog usmjerenja Jugoslavije osjećaju se i danas: dok i Staljin i Ceaucescu danas slove kao zločinci, Tita se i dalje slavi. Ovdje leži ključni razlog zašto se i danas ne želi maknuti trg ovoga neprijepornog zločinca. Ne treba zaboraviti da bi uklanjanje Titova trga, i s tim u svezi osuda njegovih zločina, doveli do pitanja, što su zapadni Saveznici znali o komunističkim zločinima u Jugoslaviji. Je li Bleburga, Jazovke, Teznog ili Hude Jame moglo biti, a da saveznici nisu za njih znali? Vrlo teško.

Otkriće protutenkovskog rova u Teznom 2007., gdje - prema slovenskom povjesničaru Joži Dežmanu - leži 15.000 žrtava i otkriće masovne grobnice u Hudoj Jami, neumitno su uzburkali duhove u sumornoj hrvatskoj političkoj areni. Čak i sami partizanski zločinci, poput Sime Dubajića, progovaraju o partizansko-komunističkim zločinima. Spominju se konačno i imena ljudi u Hrvatskoj koji su sudjelovali u komunističkim likvidacijama. Tako član HHO-a Ivan Zvonimir Čičak Izrijekom proziva Josipa Manolića i Josipa Boljkovca za zločine nakon svršetka rata, a predsjednika Mesića optužuje da ih štiti (Večernji list, 8. 4. 2009.).

Sve će ovo zasigurno dovesti do intenziviranja rasprava o neprijepornim zločinima Josipa Broza Tita i potrebi konačne dekomunizacije Hrvatske. No pitanje je, hoće li postojati politička volja da se komunističke zločine i zločince osudi. Premda se u medijima često ističe da se treba okrenuti budućnosti, to je apsolutno nemoguće dok se ne raščisti s prošalošću. Sve dok se u Hrvatskoj bude prelazilo preko komunističkih zločina i slavilo komunističke zločince, to će generirati nove podjele i kočiti napredak na materijalnome i, što je i bitnije, na duhovnome planu. Komunizam ne samo da je zločinački sustav u svojoj praksi, nego je zločinački i u svojoj teoriji. Sama bit komunizma zločinačka je. Komunizam je, kako su ga pisci Crne knjige komunizma definirali, «kultura nasilja» i «najružasnija varijacija totalitarizma, državnog terorizma i monopartijskog voluntarizma u povijesti ljudskog roda».

Stoga poručimo drugovima, da je bilo dosta maltretiranja i pošaljimo njihove zločinačke ideje u ropotanicu povijesti.

AUTOR: Davor Dijanović

"Muškarci gledaju žene da bi ih vidjeli, žene gledaju muškarce da bi bile videne."

Charles Dickens

Komentari (0)

Napišite komentar

Morate biti prijavljeni da biste mogli poslati komentar. Molimo vas da se registrirate ukoliko nemate već otvoren korisnički račun.